

PIENIACZ (2) *sb m*

e jasne; a : ą CiekPotr (2 : errata cytuje).

sg V piniaczu (1). ◇ pl G piniacz(o)w (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII – XVIII w.

Ten, kto lubi się procesować (2) : á głupiś piniaczu [errata cytuje: A głupiś piniaczu.], Nie rozumiałeś y łam poštěpku prawnego Aniś fię prawnomędrcom rádził CiekPotr 65; Powiadano że w Ruśi nie miało byđz wiele, Tych co fię zawiędaniem śpraw ludzkich paráią [...] lecz baczę że y tu ich pełno, A po chwili więcey bęđzie niź piniaczow. CiekPotr 65.

JBi